

Hrají:

Norbert Lichý

Filip Čapka

Daniel Zaoral

Alena Sasínová-Polarczyk

Zdena Przebindová

Marcela Čapková

Ředitel a umělecký šéf

Divadelní společnosti Petra Bezruče

si Vás dovolují pozvat

na třetí premiéru sezony 2003 / 2004

Úprava a texty písní **Agnieszka Osiecka**

Překlad **Alena Morávková**

Překlad textů písní **Jiří Krejčí**

Režie a výprava **André Hübner-Ochodlo**

Dramaturgie **Barbora Červenková**

Hudba **Przemysław Gintrowski**

**Pokud máte zájem
zúčastnit se české premiéry,
oznamte nám to, prosím,
na tel.: 59 661 83 63.**

Počet míst je omezen.

Premiéra 30. ledna 2004 v 19 hodin.

LJUDMILA PETRUŠEVSKAJA

CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO
CINZANO

Čestným patronem inscenace
je pan Andrzej Kaczorowski,
konzul Polské republiky.

LJUDMILA PETRUŠEVSKAJA

CINZANO

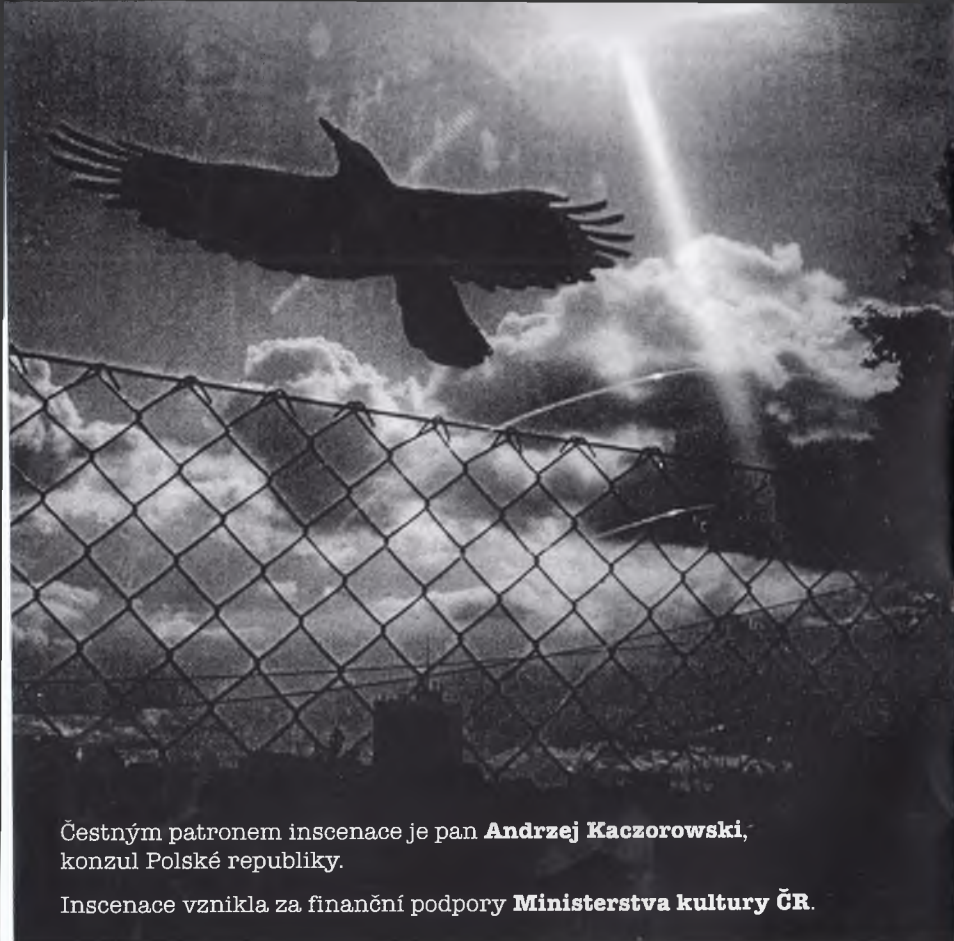
CINZANO

CINZANO

CINZANO

CINZANO

CINZANO

Čestným patronem inscenace je pan **Andrzej Kaczorowski**,
konzul Polské republiky.

Inscenace vznikla za finanční podpory **Ministerstva kultury ČR**.

Ljudmila Petruševskaja

CINZANO

(Cinzano a Narozeniny Smirnovové)

V úpravě s texty písní **Agnieszky Osiecké**.

Překlad **Alena Morávková**

Překlad textů písní **Jiří Krejčí**

Režie a výprava **André Hübner-Ochodlo**

Asistentka režie **Tereza Dubová**

Dramaturgie **Barbora Červenková**

Hudba **Przemysław Gintrowski**

Korepetice **Vlastimil Ondruška**

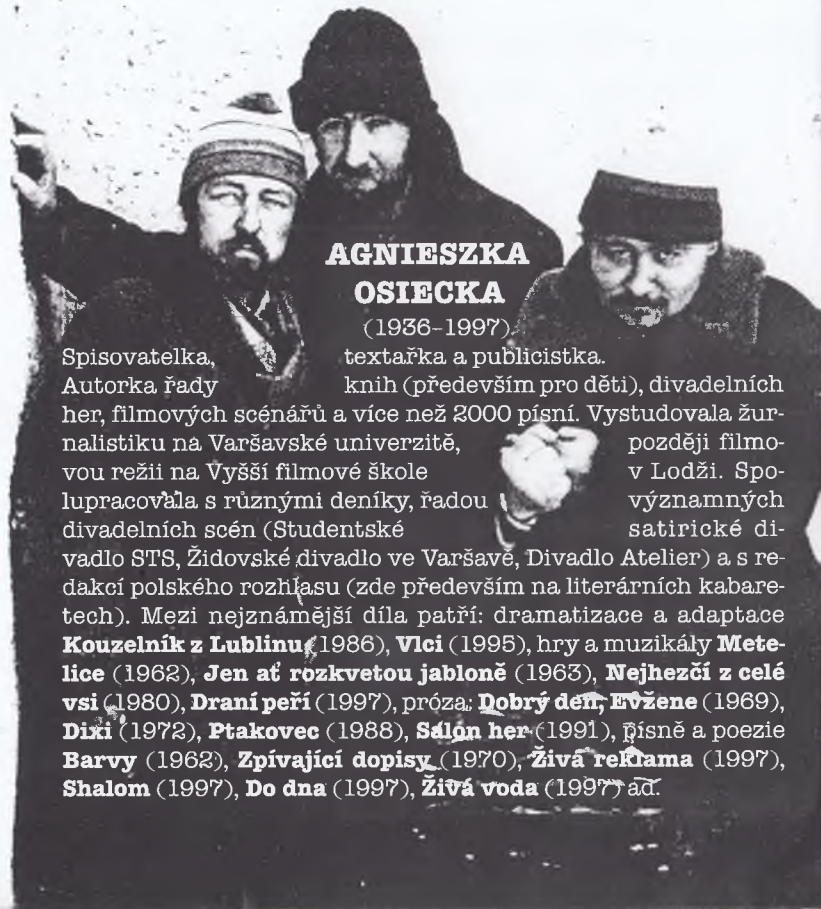
Česká premiéra 30. ledna 2004

LJUDMILA PETRUŠEVSKAJA

se narodila roku 1938 v Moskvě a po absolvování fakulty žurnalistiky Moskevské univerzity pracovala jako redaktorka v televizi. Za totality byla její tvorba v opozici k oficiálnímu umění. V 70. a 80. letech se věnovala próze a dramateice, ale kromě několika časopiseckých publikací její prózy vycházejí až po r. 1985, v době „perestrojky“. Sbirka povídek **NE-SMRTELNÁ LÁSKA** (1988) ji zařadila mezi představitele nové vlny, tzv. „drsného realismu“. Kritika oceňovala zejména její mistrovské drobné povídky. Za novelu **ČAS NOCI** získala v roce 1992 Bookerovu cenu za literaturu. Kromě toho jí byla udělena cena mezinárodní Puškinova cena.

Jako dramatička zastupuje tzv. postvampilovskou vlnu. V její tvorbě převažují aktovky **HODINY HUDBY** (1973), **CINZANO** (1973, přepracováno 1988), **LÁSKA** (1983), **NAROZENINY SMIRNOVOVÉ** (1977), **CO DĚLAT** (1993), **MUŽSKÁ ZÓNA** (1994), **BYT KOLOMBÍNY** (1981) – poslední úspěch slavila v inscenaci moskevského Divadla Sovrennik. Celovečerní hra **TŘI DÍVKY V MODRÉM** (1988) je parafrází na Čechovových Tři sestry, kde se spor o chatu stává obrazem mravní degradace současné společnosti. V hrách **MEZIPATRO**, **VSTÁVEJ**, **ANČUTKO**, **FANDÍM ŠVĚDSKU**, **SKLENICE VODY**, **LAVIČKA – ODMĚNA**, **ANDANTE** autorka demonstruje stereotypy společenského vědomí. Setkáme se v nich podobně jako v autorčiných prózách s fenoménem odcizení, lhostejnosti a bezcitnosti v mezilidských vztazích. Autorku zajímají osudy obyčejných lidí, zejména žen, v drsných podmínkách současného života. Realita se pojí s fantastikou, dramatičnost s ironií a sarkasmem. Jazyk vytváří iluzi živé hovorové řeči a dotváří přesnou charakteristiku postav.

Alena Moravková

AGNIESZKA OSIECKA

(1936-1997)

Spisovatelka,
Autorka řady

textařka a publicistka.

knih (především pro děti), divadelních her, filmových scénářů a více než 2000 písní. Vystudovala žurnalistiku na Varšavské univerzitě, později filmovou režii na Vyšší filmové škole v Lodži. Spolupracovala s různými deníky, řadou významných divadelních scén (Studentské satirické divadlo STS, Židovské divadlo ve Varšavě, Divadlo Atelier) a s redakcí polského rozhlasu (zde především na literárních kabaretech). Mezi nejznámější díla patří: dramatizace a adaptace **Kouzelník z Lublinu** (1986), **Vlci** (1995), hry a muzikály **Metelice** (1962), **Jen ať rozkvetou jabloně** (1963), **Nejhezčí z celé vsi** (1980), **Draní peří** (1997), próza: **Dobry den, Evžene** (1969), **Dixi** (1972), **Ptakovec** (1988), **Salón her** (1991), písně a poezie **Barvy** (1962), **Zpívající dopisy** (1970), **Živá reklama** (1997), **Shalom** (1997), **Do dna** (1997), **Živá voda** (1997) atd.

Rosemarie Tietze

Ljudmila Petruševskaja ...

o Cinzanu a Narozeninách Smirnovové

Na jaře roku 1973 se v Moskvě objevila hra [...] velkého zemřelého dramatika Alexandra Vampilova. Zemřel tragicky, když mu bylo 35 let a byla to pro nás národní tragédie [...]. Pro mne se stal hvězdou č. 1. Svou první hru „Lekci hudby“ jsem napsala s myšlenkou: „Snad si to někdy přečte.“ [...]

Rok na to dávali v „Uměleckém divadle“ dávali hru „Lov na kachny“ bez povolení vedení a „celá Moskva“ se tiše dostavila. Měla jsem štěstí, že jsem mohla tu hru vidět [...], když jsem byla na představení potřetí [...], ředitel po třech minutách vypnul světlo. Byla to hrozná situace, tma, tak trochu zavládla panika. Herci zapálili svíčky, chtěli představení dohrát, ale všechny vyhodili.

[...] Během „Lovu na kachny“ jsem propadla nadšení [...] a pořád jsem si říkala: „Můj Bože, proč jsem takovou hru nenapsala? Vždyť přece vím tolik o lidech!“ To bylo zhruba v květnu, 8. prosince jsem dopsal „Cinzano“. [...]

V „Lovu na kachny“ je okrajový motiv – Sylov, hlavní postava, jede na pohřeb svého otce. Obdrží telegram, ale nedojede. [...]

Kromě toho jsem krátce předtím slyšela historku, jak muž, který někomu dlužil jistou částku peněz a už ji splatil, ji chtěl nazpět, aby mohl zorganizovat pohřeb své matky. Když peníze dostal, utratil je všechny za Cinzano.

Ostatně musím říct, že Cinzano je absolutně dokumentární hra. Pouze svědectví v ní obsažená řek-

li různí lidé v různé době a týkají se různých věcí. Sbírala jsem sama v podstatě každou repliku. [...] Nepovažuji se za autora, ale spíš za sběratele.

[...] Když jsem napsala Cinzano, herci, kteří hráli v „Lovu na kachny“ Vampilova a byli vyhozeni, mi připadli jako dědictví. [...]

Obě jednoaktovky („Cinzano“ a „Narozeniny Smirnovové“) jsem napsala s tím, že mí herci nemají vlastní divadelní sál. Jsou to hry s nepatrným množstvím rolí, které jsme hráli v bytech, někdy na schodišti, po hospodách – nebo ve velkém sálu. [...] Poprvé v prosinci 1975, v Malém sále Domu spisovatelů. [...] Neoficiálně se Cinzano hrálo do roku 1977.

Text ležel v „Uměleckém divadle“. Oleg Jefremov [...] za mnou přišel a řekl, že by rád inscenoval „Cinzano“, ale co že je 22 stran pro divadlo. „Chceš ještě druhou část!“ řekla jsem mu. „Přesně tak,“ odvětil. „Ale já nedělám na objednávku,“ namítla jsem. [...] Po nějakém čase

jsem stejně napsala druhou, dámskou část. [...] Zanesla jsem „Narozeniny Smirnovové“ do divadla. K ničemu nedošlo. „Cinzano“ nedostalo povolení ministerstva [...].

Jinak text koloval všude. Z ničeho nic mi volali z Estonska z Talinu [...] a o pár měsíců později, v září 1978 mne pozvali na premiéru.

Byl to pro mne krásný zážitek – první představení v profesionálním divadle. [...] Hru hráli estonsky. Představení se odehrávalo v malém divadle pro 100 lidí v „Divadle Mladých“ (Teatr Noorsoo) a režíroval je Merle Karusoo. Když jsem dorazila na premiéru, vtloukali mi neustále do hlavy, abych nedávala text do ruky žádnému Rusovi. „Bojíme se,“ řekli, „že nás mohou každou chvíli zastavit.“ V každém případě bylo všechno nesmírně konspirativní. A když přijely různé komise z Moskvy, kritici nebo někdo z ministerstva (do Talinu všichni rádi služebně jezdili), všichni říkali, že nikdo v divadle ruský text „Cinzana“ neviděl. V sále nebyla žádná tlu-

močící zařízení, takže nebylo možno nic přeložit. Jenom proto se inscenace mohla tak dlouho udržet, myslím, něco kolem 4 let.

[...] Teatr Noorsoo dával „Cinzano“ třikrát v Leningradě, v sále s tisícem míst, v paláci kultury KGB [...]. V tom sále měli tlumočící zařízení a přes sluchátka byl slyšet originální ruský text. Během prvního představení byl sál plný z poloviny. 500 lidí. Na druhém představení bylo plno. Na třetím lidé stáli v uličkách. [...]

Rusky se „Cinzano“ hrálo v Magadanu, na polárním kruhu, tam žádná komise nejezdí. Tam jsem na premiéru nemohla. [...]

Když začala vlna povolení, ukázalo se, že se „Cinzano“ hraje ve třech studiích, tzn. ve třech studiích celý text a ve studiu „Člověk“ první část. [...] Byla jsem samozřejmě velmi šťastná [...].

Přeložila Tereza Dubová. Převzato z bulletinu Lato teatralne Sopot '97 Atelier, s. 6-7.

Milovat znamená žít životem toho, koho milujeme.

– Lev Nikolajevič Tolstoj –

První půlku života nám ničí rodiče, druhou děti.

– Anglické rčení –

Nebyl-li schopen dát smysl svému vlastnímu životu,
pokouší se dát mu smysl prostřednictvím dětí;
ale nutně ztroskotá jak v sobě, tak v dětech...

– Erich Fromm –

ANDRÉ HÜBNER-OGHODLO

Zakladatel a ředitel Divadla Atelier v Sopotech (od roku 1989 Teatr Atelier, od roku 1997 Divadlo Atelier Agnieszky Osiecké), umělecký šéf Divadelního léta v Sopotech (Lato teatralne Sopot, od roku 1994), herec, zpěvák, scénograf a divadelní režisér původem z Německa. Studoval u prof. Andrzeje Wirtha na Univerzitě v Giessenu Divadelní umění se specializací „Drama, divadlo, média“, herectví na Vysoké divadelní škole v Lipsku. Prošel čtyřletým herecko-pěveckým školením při Hudebním divadle v Gdyni a dvěma uměleckými stážemi (Divadlo Na Tagance v Moskvě, Židovské divadlo ve Varšavě). Žije a působí řadu let v Polsku. Účastní se mnoha evropských písňových festivalů a je držitelem několika ocenění (Vratislav, Berlín, Hamburk, Frankfurt). Úspěšně vystupuje s hudebními programy **Shalom**, **Yiddish Songs** a **My Blue** po celém světě (hostoval s nimi také úspěšně v České republice). Mezi jeho pozoruhodné inscenace patří **Nuda** podle Třech sester Antona Pavloviče Čechova (1987), **Hvězda za zdí** Jacka St. Burase (1989), **Judith** Friedricha Hebbela (1990), **Kvartet** Heineera Müllera (1992), **Vlci** Agnieszky Osiecké (1995), **Bílý muž a Rudá tvář** George Taboriho (1994), **Chuť na smrt** (Stalo se v ZOO a Sendbox) Edwarda Albeeho (1996), **Jubileum** George Taboriho (1996), **Do dna** (Cinzano a Narozneniny Smirnovové) Ljudmily Petruševské (1997), **Draní peří** Agnieszky Osiecké (1998), **Démoni** Larse Norena (1998), **Noc a sny** podle jednoaktovek Samuela Becketta (2000), **Archeologie** Alekseje Šipenka (2000), **Konec hry** Samuela Becketta (2001), **Šedý anděl** Moritze Rinkeho (2001), **Pád** Bibjany Srbljanovičové (2002), **Komunikaci sviní** Roberta Woelfla (2003). Před čtyřmi lety v našem divadle úspěšně nastudoval českou premiéru **Vlků** Agnieszky Osiecké (na motivy knihy I. B. Singera „Nepřítel: Příběh lásky“, česká premiéra 28. 1. 2000).

Hrají:

Kořta **Norbert Lichý**

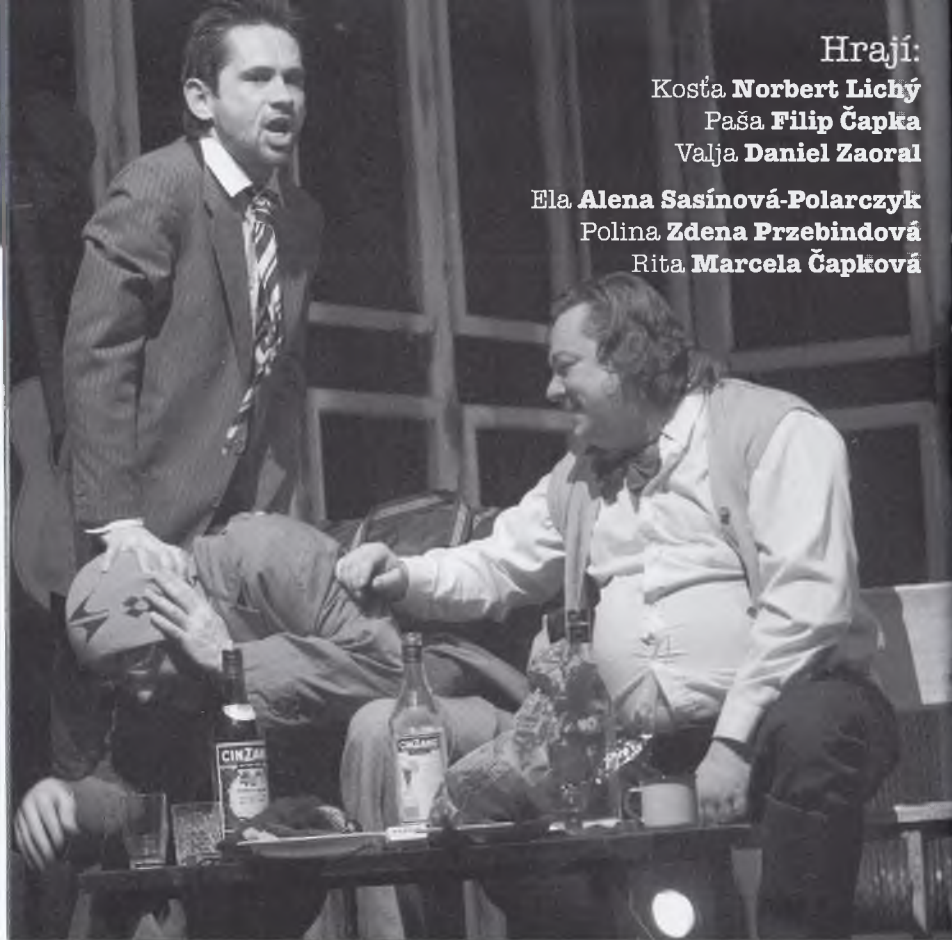
Paša **Filip Čapka**

Valja **Daniel Zaoral**

Ela **Alena Sasínová-Polarczyk**

Polina **Zdena Przebindová**

Rita **Marcela Čapková**

Siedzą w gównie dwa robaczki,
tatuś i synek.

Synek pyta:

„Tato, tyle lat mieszkamy już
tutaj, w tym gównie... a powiedz
tato, moglibyśmy mieszkać
w jabłuszku?“

„Tak synku, moglibyśmy.“

„A moglibyśmy mieszkać
w gruszeczcze?“

„Tak synku, w gruszeczcze też.“

„A w brzoskwince?“

„W brzoskwince też.“

„A na przykład...
w winogronku?“

„W winogronku
też byśmy mogli.“

„To czemu ciągle mieszkamy
w tym gównie?“

„Bo widzisz synu,
jest takie pojęcie: Ojczyzna.“

Bedí v hovně dva chrobáci,
táta a synek.

Synek se ptá:

„Táto, tolik let již žijeme
v tom hovně... a řekni, táto,
mohli bychom žít
v jablíčku?“

„Ano, synku, mohli bychom.“

„A mohli bychom žít
v hruštičce?“

„Ano, synku, v hruštičce taky.“

„A v broskvičce?“

„V broskvičce taky.“

„A na příklad...
v hroznovém vínku?“

„V hroznovém vínku
taky bychom mohli.“

„Tak proč stále žijeme
v tom hovně?“

„No víš, synku,
existuje takový pojem: Vlast.“

Inspice **Jarmila Paulerová.**

Náповěda **Jiřina Čížková.**

Rekvizity **Tereza Dubová.**

Garderoba **Markéta Martinková.**

Vlásenky **Dana Zajičková.**

Světla **Jiří Kos a Radim Vaněk.**

Zvuk **Michael Cisovský.**

Šéf výroby **Bedřich Losovský.**

Jevištní mistr **Jaroslav Vrzal.**

Propagační výtvarník **Jaroslav Horsák.**

Technika **Vladimír Šulc, Roman Widenka, Michal Weber,**

Michal Fidler, Pavel Johančík.

Program vydala **Divadelní společnost Petra Bezruče s. r. o.**

k třetí premiéře sezóny 2003-2004.

Práva k provozování tohoto díla zastupuje **DILIA**, divadelní a literární agentura, občanské sdružení, Krátkého 9, 190 03 Praha 9.

Textovou část připravily **Barbora Červenková, Tereza Dubová a Alena Morávková.**

Grafický návrh programu a plakátu **Marta Roszkopfová.**

Fotografie **Wiesław Przeczek** a archiv.

DTP **Marian Siedlaczek.**

Vytiskl **PROprint**, s. r. o., Český Těšín.

Divadlo Petra Bezruče provozuje Divadelní společnost Petra Bezruče.

Ředitel **Jiří Krejčí.**

Umělecký šéf **Janusz Klimsza.**

Manažer **Tomáš Suchánek.**

Zřizovatelem **Divadla Petra Bezruče** je **Magistrát města Ostravy.**

www.bezrucic.cz

